خطابه ابراهام لینکلن موقع اهداء آرامگاه برای

شهدای جنگ داخلی : شهر گتیزبرگ

هشتاد و هفت سال قبل اجداد ما در این قاره ملت جدیدی بوجود آوردند که نقش آزادی برجبین آن رسم شده و شعار آن این بود که : همه مردم مساوی خلق شده اند .

اکنون ما گرفتاریك جنگ بزرگ داخلی شده و مشغول این موضوع هستیم که آیا این ملت یا هرملت دیگری که اینگونه تشکیل شده و باین شعارپایبند باشد قابل دوام خواهد بود یا خیر ؟ ما اکنون دریکی از میدانهای بزرگ جنگ با هم روبرو هستیم و آمده ایم که قسمتی ازآن را بآخرین آرامگاه کسانی که برای زنده ماندن ملتشان جان خودرا از دست داده اند تخصیص دهیم . روبهمرفته سزاوار و شایسته است که چنین عملی را انجام دهیم .

اما چنانچه با نظر وسیعتری بنگریم ما نمیتوانیم این زمین را تخصیص دهیم یا آنرا برای این کار تقدیس یا تبریك نمائیم زیرا در حقیقت تخصیص دهندگان این زمین جنگجویان دلیری بوده اند که اکنون مرده یا زنده اند ــ آری اینکار مقدس و بالاترازآنست که در حیطهٔ قدرت محدود ما باشد . دنیا بآنچه ما اینجا میگوئیم نه توجه زیادی خواهد کرد و نه مدت زیادی آنرا در خاطرهٔ خود ثبت خواهد نمود . اما هرگز کاری را که جنگجویان ما در این نقطه انجام داده اند نمیتواند ازیاد ببرد . در واقع ما زنده ها هستیم که باید وجود خود را وقف تکمیل کار ناتمام کسانی بنمائیم که در این نقطه با نهایت مردانگی جنگیده اند و باز مائیم که باید جسم و روح خودرا در این محل بانجام وظیفهٔ خطیری که درپیش داریم تخصیص دهیم و صمیمیت بیشتری نسبت براه و رسمی که این کشتگان آخرین درجه وفاداری را بآن ابراز داشتند کسب نمائیم . اینجا ما باید بشدت مصمم گردیم که نگذاریم ثمرهٔ کشته شدن اینان بهدر برود که در تحت عنایت پروردگار این ملت از آزادی جدیدی بهره مند شود که حکومت مردم بوسیله مردم از صفحه روزگار محو نگردد .

تاریخ ۱۹ نوامبر ۱۸۶۳ : شهر گتیزبرگ

ابراهام لینکلن

ترجمه : ابوطالب صارمی